

A mi háborunk.

Irta: Domokos Pál Péter.

Soha nem álmódott gyorsasággal rohannak az események előre. Tágranyitott szemekkel bámulunk a kétes jövőbe s nincs emberi elme, ki nagyságával felérni tudná az események rendkívüli voltát. Eszmék, elvek máról holnapra megdőlnék, revelációknak hitt frázisok s a rájuk épített kártyavarak a nagy vihar egyetlen szárnylebbenésére a porba hullanak; s mialatt királyságok dőlnek meg; ez a szomorúan kezdődő század egy új királyságnak ad életet; ez az új királyság a gyermeké.

A XVI. század nagyjai, a világirodalom gondolkozói, a romantikus Viktor Hugóval élükön a bölcső köré sereglenek, hogy a kis gyermek első gyümölcset, mosolyát ellessék. Mindent ami szentet, szépet, papok, költők kigondolni tudtak, azt mind a gyermeknek áldozták fel. Már már lombos fává fejlődött a szeretettel ápoltság csemete, mikor ránk szakadt a tiz egyiptomi csapás, a háború pusztító fergete. Könnyörtelenül tépte ki, gyökerestül rángatta, a szeretettel féltve nevelt, teremni akaró fákát s kiadva mérgét beteg, tépetten, fél lélekkel dobta vissza testvéreink egy részét, magánál tartván a nagy megpróbáltatásokra, kínzásokra, megaláztatásokra testvéreink másik részét. Szeplőtelen határunkra bünt hintett — ideig óráig betakarta — s lábbal tiporván Isten szent törvényeit egy bűnös, új határt húzott testvér és testvér közé.

Lehet-e más gondolatunk, lehet-e más mentsvárunk, lehet-e más segítségünk, remélhetünk-e jót mástól, mint visszatérni a bölcsőhöz, lesni az első mosolyt, hallani az első gügyögést. Ki ad a gyermeknek kívül erőt, bátorságot, kitartást, parancsot a bünhatár ledöntésére? Ki ébreszt fel révedezésünkéből, ki jelöli meg félreérthetetlenül a követendő utat? Egyedül a gyermek, az új generáció meleg szeretése és nevelése.

Egy japán hadvezér az oroszokon aratott nagy győzelem után őszintén megvallotta, hogy a nagy csatát az iskolákban készítették elő. A japán nép tanítói adták ezt az ember anyagot, mely előtt csak egyetlen cél lebegett, a haza; mely hitt a küldetésében, hitt a győzelemben; mely legyőzte a legyőzhetetlennek látszó — parancsot lélek nélkül teljesítő — emberáradatot. A japán hadsereg minden ezrede öntudatos japán, nem parancsra vigyázban álló katona volt.

Nemzeti öntudatot tanulhatnánk legutáltabb ellenségünkötől az oláhtól, ki a közös tálból kézzel veszi még ki a húst, de ha hallja e szót román, szeme felcsillan, egész lénye megváltozik és képes mindenre. Történelmük alfájától az omegáig a legalábbvaló hazugság, származtatván magukat Romulus- és Rémustól és irányítván tanítványaik szemét a szolnoki hidon legutolsónak maradt királynéjukra.

A hazugságok végtelennek látszó sorozatára tanítják a mai generációt és erőnek erejével verik szerencsétlen testvéreink gyermekeinek fejébe a „legszebb nyelvet“ és kitalált történelmet. Közönséges rablógyilkosokat hősöknek minősítenek és visszafelé futó népüket a világ legjobb harcosainak vallják. Legsomorúbb és legkétségbeejtőbb benne, hogy kinyilatkoztatásként hiszik és elhítetik tanaikat.

Óva intelk e jelenségekre pályatársaim és sajnos állíthatom, hogy legutáltabb ellenségeink nem hogy félbe hagynák aljas tüzelveiket, hanem

éber, tán kettőzött sovén munkával dolgoznak. Meggyőződtem, hogy munkájuk eredményes. Tanítóik megelégedettek és szívvvel dolgoznak.

Míg az ellenség teljes erővel dolgozik, addig nálunk a rég emlegetett bellum omnium contra omnes dív. Kétségbeesetten futunk az élet után a szentséges ént helyezvén életünk központjába. A helyett, hogy áthatva a legszentebb gondolattól öregjeink ifjodnának meg, fiataljainkból lettek fontoskodó öregek; ahelyett, hogy az elfáradt, kész lenne új nagy fáradaimakra, az üdé lett tetlen. Szomorú, reménytelen elégedetlen pályatársak! „mit ér epedő kebel e romok ormán.“ Fel a fejjel. Űtött a nagy munkára hívó óra. Kezdjük meg az új háborút, a mi háborúnkat. Lövészárkot tanítványaink szívébe ássunk; „ichorunk“: a világ legelső embere a magyar; az egy Isten létevel egyenlő hitet oltunk gyermekeink lelkébe, hogy feltámad az integer haza; már a bölcsőnél tanítsuk meg lélekből imádkozni az ártatlanokat; magyar büszkeséget oltunk lelkükbe s végül úgy gyűjtsuk meg a gyűlölet lángját hívó lelkükbe ellenségeink és a bűnhatár iránt, hogy könyörtelenül égessen fel mindent, ami a régi határon belül nem magyar.

Ad notam Csokonai.

*Dehogy szerettelek eddig, ha jöttél
S ha trombitád visitva harsant
Fülem befogtam, elfutottam —
S híved lettem most ime Farsang.*

*Vén cimborám, jó Karneval jer,
Legyek túl már a bűn, a lázon,
Csörgős sípkád vágjad fejembe
S a táncot vígan szaporázom.*

*Csinálj fintort; hadd hahotázzam,
Hő áradjon vén kandallóból,
Mókára vágyom, pajkos muzsikára
S butéllát elő a jóból:*

*Feledjem annyi könnyes estém —
Csilingelő, bohóka trillák
Kacagjátok körül becézön —
Hozzatok egy uj, hü, drága Lillát.*

MIHÁLY LÁSZLÓ.